

Bilag 8

Valgprogram

Jørn Jespersen – kandidat til formand for Miljø fagligt Udvalg

- Formand for bestyrelsen i det økologiske forskningscenter ICROFS (Internationalt Center for Forskning i Økologisk Jordbrug og Fødevarer systemer)
- Tidligere direktør i Dansk Miljøteknologi
- Tidligere MF for SF med ordførerskaber inden for bl.a. miljø, landbrug, fødevarer og planlægning
- Formand for Natur- og Landbrugskommissionen 2011 – 2013

Et solidt og stærkt fagligt grundlag er efter min mening afgørende vigtigt for DN. Det styrker vores position i politiske forhandlinger. Det øger vores troværdighed i det politiske miljø og i offentligheden. Og det kan danne baggrund og grundlag for kritisk evaluering af den gennemførte miljøpolitik og dermed for konstruktive indspil i den politiske proces både i aktuelle sager og på længere sigt. De faglige udvalg kan og bør bidrage til at konsolidere og udvikle DN's faglige styrke – i samspil med den politiske ledelse, sekretariatet og lokalafdelingerne.

Den Grønne trepart er uden tvivl den vigtigste opgave for DN i de kommende år. Landbrugsarealer skal tages ud af drift, så vi bedst muligt minimerer landbrugets påvirkning af miljø og natur og skaber plads til mere sammenhængende natur. De indgåede aftaler kan bringe os et godt stykke af vejen, men der er mange snubletråde forude, og der er mange uafklarede spørgsmål. Det skal Miljø fagligt udvalg bidrage til at overvinde.

Jeg er meget optaget af, at en kommende model for regulering af landbrugets udledninger af næringsstoffer ("kvælstohammeren") bliver så målrettet og effektiv som muligt, og at samfundsøkonomien bliver tilgodeset i største muligt omfang. Finansiering af den grønne indsats kan meget vel komme under pres på grund af udgifter til sikkerhed og forsvar, og derfor må vi arbejde for, at indsatsen bliver så kosteffektiv som muligt. Jeg vil personligt gerne advokere for generel og erstatningsfri regulering som udgangspunkt.

Både i den grønne trepart og i den øvrige grønne indsats mener jeg, at der er brug for en opstramning af de grundlæggende principper i miljøpolitikken: forureneren betaler, bæredygtighedsprincippet samt forsigtighedsprincippet.

Al for stor del af miljøpolitikken bygger på frivillighed og på, at forureneren betales for at minimere sin negative påvirkning af vand, luft, jord og klima. Det har bevisligt medført, at politikken er ineffektiv, samfundsøkonomisk meget dyr, og at den mister folkelig opbakning.

Når bæredygtighedsprincippet svækkes, betyder det, at hensynet til sundhed, andre erhverv og beskæftigelsen negligeres, fx at omkostninger og påvirkninger af fx fiskeri, turisme og fritidsaktiviteter ikke tages i betragtning ved forringelsen af vand- og havmiljø.

At forsigtighedsprincippet ofte glemmes og skydes i baggrunden i de politiske processer betyder, at man i politiske aftaler og implementering af dem, stiller sig tilfreds med måske lige

netop at nå de opstillede målsætninger, hvis alle forudsætninger falder på plads. Der tages ikke højde for klimaforandringer og ændringer i natur. Al tvivl kommer økonomi og erhverv til gode – aldrig natur, miljø og klima - og derfor når vi ofte ikke målene.

Derfor skal DN efter min opfattelse arbejde for at styrke de grundlæggende miljøpolitiske principper. Ellers bliver indsatsen alt for dyr, for langsom og utilstrækkelig, og byrderne bliver urimeligt fordelt.

Mange af de miljøpolitiske beslutninger centralt og i kommuner træffes på et lemfærdigt grundlag. Alt for ofte begrundes de med ubegrundede ”vurderinger”, som så ikke yderligere underbygges.

Det er desværre også karakteristisk, at kommunernes miljø indsats meget sjældent bliver fulgt op. Der er ingen kontrolinstans, og der skrives sjældent ind, når indsatsen svigter. Seneste eksempel er manglende planer for beskyttelse af drikkevandet. Derfor er der brug for en mere håndfast implementering og opfølgning på miljøpolitikken.

Det bliver endvidere en vigtig opgave for udvalgene at levere faglige input til revisionen af DNS landbrugspolitik. Min tilgang til den udfordring er, at samfundet, som betaler 7-8 mia. kr. om året i landbrugsstøtte, godt kan tillade sig at stille krav til landbrugets påvirkning klima, vandmiljø og biodiversitet. Det skal kunne lade sig gøre dyrke landbrug med mindre miljøpåvirkning. De store monokulturer, som breder sig over kæmpemarken så langt øjet rækker, er ikke bæredygtige, og den store animalske produktion skal nedbringes gennem øgede emissionskrav og flere obligatoriske krav om naturindhold som læhegn og bræmmer. Produktion som tilgodeser natur og miljø bør tilgodeses gennem de vedtagne støtteprogrammer. Revision af EU's landbrugspolitik bliver meget væsentlig.

Havet bør spille en stor rolle i det miljø faglige arbejde i den kommende tid. Det gælder både påvirkning fra fiskeri, hvor hensynet til det levende hav bør opprioriteres på bekostning af kortsigtede erhvervshensyn, ofte til store fiskefartøjer, som ikke gavner hverken det kystnære og skånsomme fiskeri eller det lokale erhvervsliv. Og det gælder udledningen af miljøfremmede, farlige stoffer fra industri og renseanlæg. Den udbredte brug af såkaldte ”blandingszoner”, hvor man tillader forurening over de ellers gældende grænseværdier for skadelige kemiske forbindelser, er lidt af en skandale. Her er der brug for en ”Havets minister”, som sætter sig spidsen for en systematisk indsats for nedbringelse af miljøskadelige kemikalier til vandmiljøet.

Andre vigtige opgaver bliver beskyttelsen af drikkevandet og en indsats for bedre sikring af grundvandet, som er trukket urimeligt i langdrag.

Endelig skal nævnes de store generationsforureninger, hvor der skal sikres fortsatte rammer og finansiering af regionernes indsats.

Når de faglige udvalg skal løse deres opgaver, bliver der behov for et stærkt samarbejde mellem de tre udvalg. Og der er hele tiden behov for at arbejde med udvalgenes rolle i forhold til den politiske ledelse, sekretariat og lokalforeninger.